

Ove von Spaeth

NOSTRADAMUS

og ny tidsalder

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

Nostradamus - og ny tidsalder

Af Ove von Spaeth

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

Nostradamus

- og ny tidsalder

Af Ove von Spaeth

Renæssancens legendariske profetiforfatter, lægen Michel de Notredame, (1503-1566) blev gennem det meste af sit liv og langt derudover, endnu frem til i dag, vidt berømt – og stærkt omdiskuteret! Han blev født 14. december 1503 i St. Remi, Frankrig. Han var ældste søn af jødiske forældre fra Spanien, hvor de af Inkvisitionen var blevet tvunget til at konvertere til katolicismen. Han studerede ved Avignons og Montpelliens universiteter og blev en meget dygtig læge. I 1564 udnævntes han til kongelig læge af den franske kong Karl IX. Nostradamus døde 2. juli 1566.

Over for tilhængere af denne fransk-jødiske læge Notredames profetibog "Centuries", (Århundreder), tog videnskaben i senere perioder afstand fra påstande om, at han kunne se ind i fremtiden. Alligevel blev Nostradamus (en international latinisering af hans navn) en af verdens overhovedet mest kendte profeter. I 1555 havde han i en alder af 52 skrevet sin første Centuries-samling på 100 vers, de såkaldte quatrains. I de næste par år fuldendte han med et totalt antal af 942 quatrains fordelt i 10 Centuries (af 100 quatrains hver, på nær en med 42).

Nostradamus' poetiske, men kryptiske quatrains hævdes af mange af hans tilhængere at skjule information også om fremtidige begivenheder. Via sin spanske jødiske familie fik han stor indsigt i den hemmelige lære, hebraisk kabbala. Igen, indeholder hans tekster virkelig forudsigelser om pavers død, tyranners magtopstigning og vekslende naturkatastrofers hærgen? Hans nutidige opponenter mener, at disse quatrains er så obskure (hvilket kan observeres af enhver), at de kan fortolkes til at forudsige næsten enhver hændelse.

Ifølge Nostradamus' nedskrevne profetier skulle en *"rædselskonge vise sig på himlen i 1999"*. Hvad menes der med det? Og holder det stik? I dag vil vi kunne kontrollere dette punkt, idet 1999 er det eneste årstal, han har angivet, hvor det ikke er i kode, men i direkte form. (Nærværende tekst afleveredes 1998 til en redaktør, der publicerede den i marts-april 1999, dvs. meget længe før selve datoen for evt. hændelser i relation til den pågældende Nostradamus-profeti). Videnskabeligt, og uden nøgle, er det svært at forhold sig til, om han, midt i 1500-tallet, kunne forudsige Napoleon og Hitler i senere århundrede – med navne, tid og sted dog af en vis lighed med en historisk virkelighed. Men til en hidtil overset side af hans udsagn om året 1999 kan bruges moderne astronomiberegning. Resultatet viste sig at ramme et særligt tidsfænomen.

Nostradamus-spådom om 1999

Utallige tolkningsforsøg af hans – af ham selv tilslørede – tekster er udgivet, uden at det tages i betragtning, at han også var astrolog. Og teksterne tolkes tillige uden kendskab til det særlige astromagiske sprog, som han, fra velkendt praksis siden oldtiden, indbyggede i sin tekst.

Ingen tænkte senere på, at Nostradamus i virkeligheden praktiserede en speciel astrologi kombineret med clairvoyance. Ligesom oldtidens astronomer – der til observationer (himmellegemers såkaldte zenit-passage) under bestemte betingelser kunne bruge metoden at observere himlen i vandspejlet i en brønd – betragtede han stjernerne i et kar med vand (yderligere med en skråtstillet spejlplade i) opstillet på sit flade hustag. Her – samtidig med at se det reflekterede stjernemønster på vandoverfladen – anvendte han i et samspil også vandet som medium til at læse i, ligesom i en krystalkugle.

Ligesom en lang række personligheder i renæssancen var han nødt til at skjule sin fulde viden – først og fremmest på grund af kirkens autoritative kontrol med, hvad man måtte publicere. Dette var en yderligere grund til, at han måtte bruge koder og okkult symbolsprog i sine tekster for at delvis scramble dem, da de fandtes for kontroversielle for mange læsere, der muligvis ikke kunne tåle at konfronteres med profetiernes indhold.

Når han i sin bog, en udgave i 1568 udsendt to år efter hans død, om sine profetier eksempelvis omtaler (V 10,72), at *"rædselskongen på himlen skal vise sig i 1999"* – og *"i den syvende måned"* – har de indviede dengang vidst, at *"rædselskongen"* var stjernen Basiliskos.

Ordet Basiliskos er græsk og betyder 'rædselsuhyre' – som den basilisk vi senere kender bl.a. i folkeeventyrene – men det betyder lige såvel '(lille) konge'. Også stjernens latinske navn Regulus har den sidstnævnte betydning. Tilmed var Basiliskos/Regulus – stjernebilledet Løvens hovedstjerne – altid kendt som en af de fem kraftigst lysende stjerner på himlen.

Tallet 1999 er publiceret "åbent" som det eneste konkrete årstal, han nogensinde angiver i sine skrifter; og Basiliskos/Regulus er den eneste stjerne, der er placeret direkte på "Solens bane", der egentlig er Jordens bane: Ekliptika. Den bane er det eneste himmelplan, hvor sol- og måneformørkelser kan finde sted – deraf banens navn Ekliptika, 'formørkelses-linjen'.

Det blev glemt, at Nostradamus også var astrolog.

Markering for ny tidsalder

Nostradamus' ord om "den syvende måned" kan betyde september, septem = '7', i den gamle romerske kalender (hvor årets måneder starter med nytår i marts). September er traditionelt tilknyttet Jomfruen, det syvende stjernetegn, der starter 23. august. I dette perspektiv kunne Nostradamus' profeti have denne konkrete relevans: 22. august 1998 indtraf en ringformet solformørkelse på en sjælden måde, nemlig direkte på stjernen Basiliskos, "(rædsels)kongen". Også 11. august 1999 indtraf en solformørkelse, denne gang var den total, ret tæt på stjernen, hvis langsomt bevægende position målt i forhold til forårsjævndøgn er på vej ind i Jomfruens himmelsektor. I det forløb vil da afsluttes – i astrologisk terminologi – i "Fiskenes tidsalder".

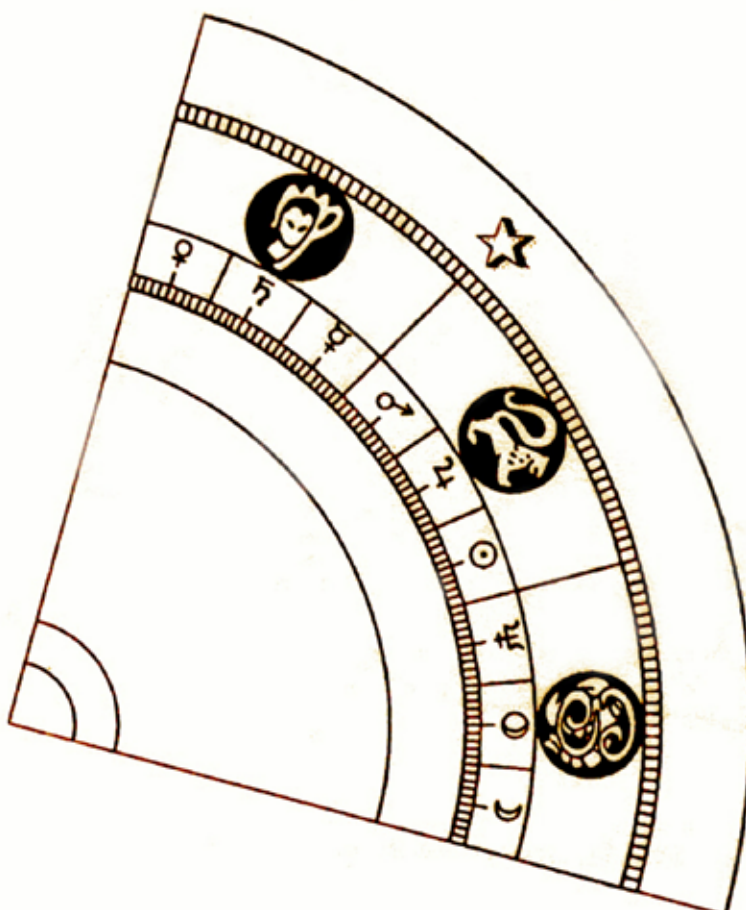
Den markering var kendt i oldtidens videnskaber, f.eks. af den græske astronom Hipparchos cirka 150 f.Kr. – og ses senere i Theon af Alexandrias såkaldte "Håndtavler" i 300-tallet e.Kr.

Og for 450 år siden har Nostradamus altså markeret, hvor tærsklen ved startfasen til en ny astronomisk eller såkaldt "platonisk" tidsalder (ca. 2160 år) skulle befinde sig. På Hipparkos' tid skiftede tidsaldrene fra Vædderens til Fiskenes periode ved året 157 f.Kr. Dette skift ansås særligt markeret i det år af en solformørkelse direkte "oven på" stjernen Basiliskos/Regulus.

På den tid var Jordens placering i rummet ændret således, at den pågældende stjernes position var 0 grader i Løven. Ovennævnte Theon har præcist beskrevet, hvordan man fra Basilisk-stjernen i Løven til enhver tid kan måle og beregne sig frem til forårsjævnøgnspunktets position.

Tilbage fra 157 f.Kr. og gennem de følgende 2158 år – pga. forårsjævnøgnspunktets langsomme baglæns bevægelse (præcessionen) – vil stjernen Basiliskos/Regulus således i perioden 1998-2012 være nået frem til en position i 0 grader i Jomfruens tegn.

Men foruden at Jordens position (netop målt ud fra forårspunktet) i forhold til stjernerne således bevæger sig, bevæger stjernen Regulus/Basiliskos sig også selv. Denne egenbevægelse sker i en lidt anden retning i relation til rummet end forårspunktets kurs. Da de to bevægelser på ingen måde er koordineret i fart og kurs, vil det for stjernen – som et punkt, der kun fylder en ubetydelig brøkdel af et buesekund på himlen – alligevel tage nær 14 år, før den (set fra Jorden) helt og holdent befinder sig inden for i Jomfruens himmelsektor. – Inkluderer disse data, fremstår den ny tidsalder dermed som en fuldt etableret kendsgerning i år 2012. (Det er faktum, at det årstal ligeledes præciseredes af de gamle maya-astronomer i Mellemamerika).

*Kongestjernen Regulus
– fra græsk: Basiliskos
– befinder sig i årene 1998-2012 lige på grænsen
mellem Løvens og Jomfruens stjernebilleder.*

Ifølge oldtidens astrologiske tradition kunne efterklangen af de påståede følger, som traditionelt blev varslet ved en solformørkelse, tænkes at vare cirka et helt år frem, til en ny solformørkelse indtraf på en lignende dato. I det aktuelle tilfælde ville man have udtrykt det således, at det pågældende varsel peger på perioden fra formørkelsen den 22. august 1998 til formørkelsen den 11. august 1999. Yderligere fra samme tradition kunne siges, netop her er selve starten på indtrædelsesfasen til den såkaldte Vandbærerens tidsalder konkret markeret.

Misforståede rædsler

Fra oversættelserne af Nostradamus' 1999-profeti er betegnelsen for den specielle "konge", der vil fremtræde "på himlen", blevet kendt i den misforståede og lidt poppede version som "rædselskongen"; men som nævnt har dette i sig selv intet med "rædsels-varsler" at gøre.

Den afkræftelse blev f.eks. demonstreret, da renæssancens førende astronom og astrolog Tycho Brahe lod sit observatorium grundlægge netop på en dag, hvor Solen dækkede denne stjerne. – Og efterfølgende, at *Greenwich Observatory* også blev grundlagt på en sådan dag.

Tilbage i oldtiden lod en astrolog – i templet på Samothrake – dronning Olympias graviditet planlægge således, at Alexander d. Store præcis kunne fødes på netop en Basiliskos-dag.

*Regulus/Basiliskos er den eneste stjerne,
der kan siges at befinde sig direkte på Ekliptika.
I Løvens stjernebillede er den hjertet – Cor Leonis –
og den er en af de fem klareste stjerner
på himlen i det hele taget.*

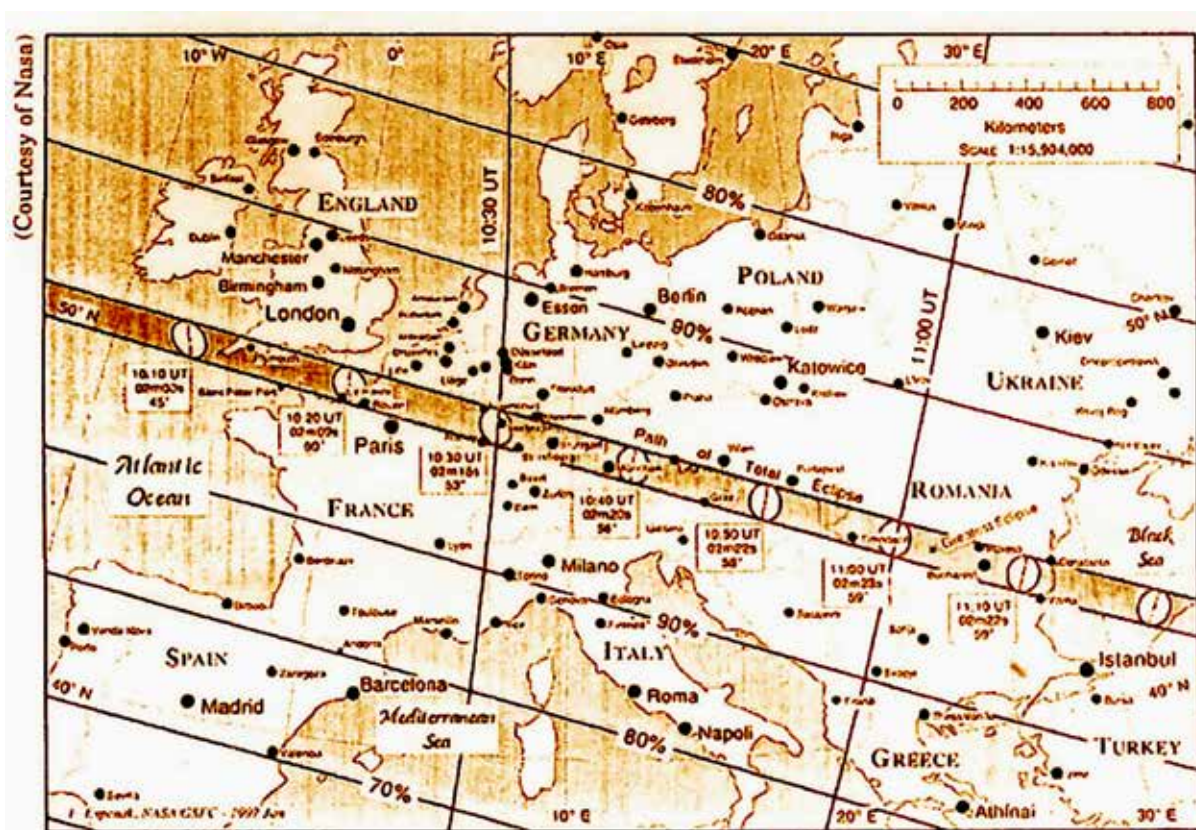
Solformørkelsen 1999

Det, som Nostradamus med den astrologiske traditions regler (f.eks. hos Ptolemæus) især kan have profeteret om 1999-formørkelsen ud fra, var, at en solformørkelse i sig selv kan siges at varsle forandring og omvæltninger. Hos mange vil "omvæltning" opfattes som noget mindre ønskeligt, besværligt, problemfyldt og voldsomt. Da dette så sker under samtidig formørkelse af denne signifikante stjerne i indledningen til en ny tidsalder, ville det – med de fænomener i sammenkobling – traditionelt fortolkes som en omvæltende overgang til noget nyt, en ny æra.

Hvis en af oldtidens astrologer havde mulighed for at praktisere sin lære i vore dage, ville han ud fra disse gamle regler i så fald kunne finde på at indikere en forbindelse til f.eks. verdens førende nations præsident. I dagene tættest ved den daværende aktuelle præsidents (Bill Clintons) fødselsdag den 19. august i 1998 indtraf den omhandlede formørkelse på Basiliskos/Regulus – på tærsklen til den ny tidsalder.

Den gamle astrolog ville ud fra sin tradition tyde dette varsel om landets leder som værende identisk med et varsel om landets skæbne. Også i dette tilfælde ville det afspejle det før antydede turbulente forløb af varighed hen til næste solformørkelse – hvilket netop den udvalgte person i det pågældende præsidentembede således skulle være udsat for.

Dertil kunne dommedagsprofeter lægge vægt på, at en amerikansk præsident, dvs. som indehaver af dette embede (her Clintons forgænger G.W. Bush), der ud fra den tankegang ansås forbundet med denne specielt markante 1998-solformørkelse, havde præcist under en helt anden, tidligere solformørkelse i januar 1991 iværksat det store luftbombardement af Iraks hovedstad Baghdad, der ligger kun få kilometer fra oldtidens Babylon. Og netop "Babylons destruktion med ild på himlen" omtaler Bibelen "Johannes' Åbenbaring" (17,5) i større forbindelse med "tusindårsriget" som en indledning til verdens store omvæltning.

*Solformørkelsen 11. august 1999
dækker et bælte tværs over Europa
– med bestemte byer og steder.*

Bibelen og Nostradamus

En berømt profeti fra den tidlige middelalder opregner antallet af paver frem til, at den pavelige institution ophører efter årtusindskiftet. Ifølge den opstilling anses den sidste pave at være den nuværende; herefter skulle indtræde en lidt ændret religiøs orden for den nye tidsalder. Og dertil, allerede ifølge førnævnte "Johannes Åbenbaring", mange forfærdelige astronomiske ulykker, som er blevet tolket som f.eks. meteoritnedfald – eller nedslag af en komet. Udlægningen af dette skræk-scenarie kan have smittet fortolkerne af Nostradamus.

Der er efterhånden udkommet utallige oversættelser og fortolkninger af Nostradamus' profetier. De har været godt stof for medierne at bruge af, når noget usædvanligt indtraf, der måske desuden opfattedes som værende truende. Utroligt hvad medierne har kunnet få ud af det i tiden op til solformørkelsen den 11. august 1999 – selve markeringen af den nye tidsalder – ved just dette årstal, som Nostradamus i sine profetier udtrykkeligt fremhævede?

Basilisken var ifølge myten så frygtelig at se på, at beskueren altid døde af rædsel.

Det frygteliges konge

Ved Nostradamus' berømte profeti om "*rædslens eller det frygteliges konge på himlen i 1999*", har som nævnt ingen tænkt på ham som astrolog med viden om kongestjernen Regulus/Basiliskos. At dette stjernenavn fremstår netop med betydning som både "rædselsuhyre" og "lille konge" er da heller ikke almenviden, men blev først fremdraget ved nærværende undersøgelse.

Nostradamus' ord roy de deffraieur er en sær stavning på gammel-fransk for "det frygteliges konge". En ny mulighed, hvis ordet er ændret ubetydeligt, er def(f)rayer, der betyder noget finansielt, "lægge penge ud", "betale fri for udgifter", samt noget helt andet, "være emne/stof /underholdning for en samtale". De, der har forsøgt at tyde hans profetier, har haft svært ved at indpasse dette, med mindre de fra det førstnævnte kunne antyde en finansiell verdenskrise?

Nostradamus omtaler "den syvende måned" i 1999. Det kan som nævnt være Jomfruens måned, september, ifølge den gamle kalender, der gjaldt på hans tid. Eller ifølge den nye kalender – der blev indført i Frankrig 16 år efter hans død – kan det være juli 1999, hvor nogle voldsomme astrologiske aspekter først afsluttes efter solformørkelsen den 11. august 1999, tæt op til september.

De fleste kendte ikke en basilisk, men synkront (og dog uafhængigt) i 1999 – op til årtusindskiftet og solformørkelser ved stjernen Basiliskos/Regulus udstedtes i Danmark en 100-kr.seddel med basilisken som motiv. (I Danmark er basilisken Bornholms ældgamle våbenmærke).

Dommedagsprofeter

Dommedagsprofeter var i sidste årti før år 2000 suppleret af yderligere skrækforestillinger – og da havde de fået Internettet til hjælp. Her gik rygtespredende utryghedsnarkomaner i gang med at skabe unødigt frygt med digitale katastrofedokumenters alarmerende vandrehistorier, der inden for mindre end få sekunder cirkuleres videre i cyberspace.

Alene om Nostradamus' profetier menes der at være op til 10.000 hjemmesider. Hans profetier i koder (flere typer, f.eks. "Paris" skrevet "Sirab") søges her fortolket, men ofte som ulykker. *Koder var nødvendige!* Den engelske astrolog Lilly beskrev Londons brand i sin bog et par år før, den indtraf i 1666, og blev retsanklaget for ildspåsættelse, fordi han kendte tidspunktet.

Isaac Newton (1642-1727) forudsagde i sine efterladte noter – 4.500 sider skrevet i 50 år – at verden ville ende i år 2060 ifølge hans teorier om løsning af koder i Bibelen. – Og i 1990erne skrev statistikforskere ved amerikanske universiteter bøger – med stor sensation i hele verden – om matematisk beregnelige bibelkoder om katastrofer efter år 2000-skiftet.

Michel de Notredame (1503-1566).

Indernes tidsalderregning

I oldtidens Indien importeredes fra grækerne ideen om beregningen af astrologiske tidsaldre. Denne eksport af græsk matematisk know-how kom i gang, da Alexander den Store i 320'erne f.Kr. havde græske videnskabsmænd med på sit tog til Indien. I den græske matematiske astronomi brugtes ikke mindst stjernerne Basiliskos og Spica som referencepunkter.

Indien var frem til vor tid et i sig selv værdifuldt "levende museum" for oldtidsastrologi, der ikke blev teknisk opdateret. Stjernebilledet Jomfruens omtalte hovedstjerne, Spica, var i den omfattende indiske astrologiske tradition et af de overhovedet vigtigste udgangspunkter ved beregning af månehoroskoper, som i Indien var den mest udbredte og ofte dominerende form for astrologi. – Og skønt Spica ikke oprindeligt var anvendt som "markør"-sigtepunkt på samme måde som Basiliskos, indgik den efterhånden i indisk tradition også som netop markør for astrologiske tidsaldre, mens Basiliskos' rolle i det forhold nu bruges sjældent.

Ved den forskydning, der opstår ved at bruge stjernen Spica i stedet, lader inderne først Vandbærerens tidsalder begynde om et par hundrede år. Dette betyder dog kun noget for fikseringen af startårstallet for en astrologisk tidsalder, og betyder f.eks. i relation til vesterlandsk astronomisk tradition intet for beregning af prognoser i dagligdagens (indiske) astrologi. I den tradition ses anvendt forskellige fikspunkter/udgangspunkter (ayanamsa). – Men hos almindelig indisk astrologi, der i øvrigt er verdens største gruppe af stjernekyndige, summer det ved år 2000 af katastroferygter, der synes skabt ved ensporet syn på materialet.

Men et andet oldtidsfolk – langt borte, på det amerikanske kontinent – kom uafhængig og med andre regnemetoder til præcis samme resultat som oldtidsastronomer i vesten – som vi skal se.

Fortidens maya-astronomer om den nye tidsalder

Det amerikanske kontinents mayacivilisation havde for næsten 2.000 år siden og mange hundrede år frem den mest nøjagtige astronomi nogensinde kendt hos noget historisk folk – først overgået i moderne tid med avanceret matematik og computer-kraft.

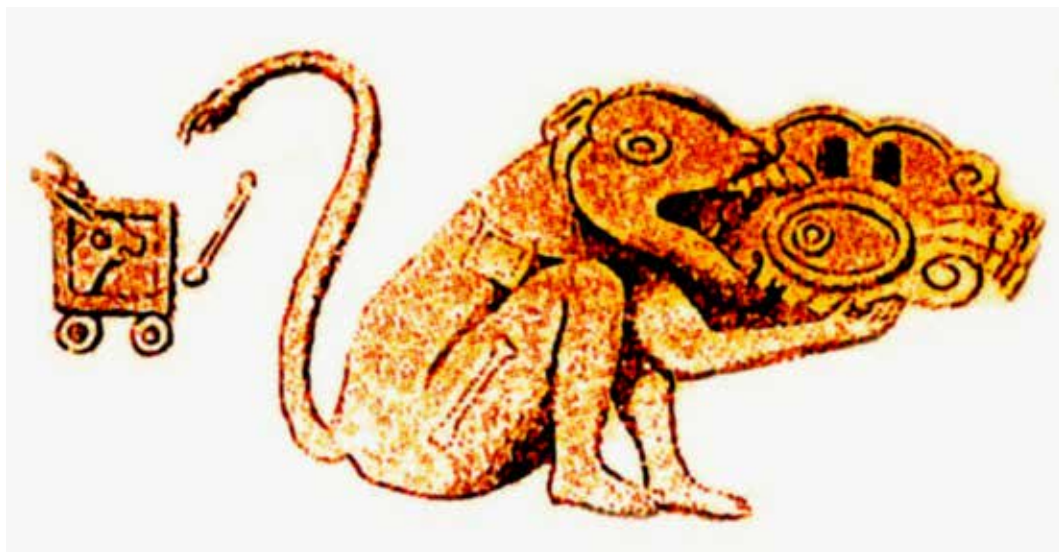
Ifølge mayaernes efterladte optegnelser, byggede deres varslinger bl.a. på, at "hændelser i fortiden tjener som profetier for fremtiden": En varsling ud fra ideen om, at fænomener og dermed eventuelle ledsagefænomener optræder cyklisk. I en større målestok er også de astrologiske – eller platoniske – tidsaldre cykliske.

En maya-inskription fra 100 e.Kr. fortæller, at: "verdens-æraens ende" indtræffer ved vintersolhverv den 21. december i året 2012 (ifølge en enkelt anden oversættelse: året 2011). Men også hos dette folk – eller er transskriptionen for de snart 2000 år siden dramatiseret lidt? – har nogle oversættere fortolket det som "verdens ophør" ved katastrofale jordskælv.

Bemærk, at selve årstallet svarer uhørt nøjagtigt til Basiliskos/Regulus' færdige

manifestation af den ny tidsalders indtræden, der, ligesom tidligere astronomisk bestemte tidsaldre, indledes af solformørkelser ved Basiliskos/Regulus i 1998 og i 1999 – og er fuldt etableret i 2012.

At mayaernes astrologiske statement i helhed således svarer til tidslokalisering af det fænomen, der påpeges af Nostradamus, har først nu kunnet fastlægges. Nemlig ved moderne vesterlandsk videnskabs astronomiske beregningsmetoder. Sådanne forhold må naturligt tages med i oversigten over dette tidsalderkoncept, opfattelsen af tiden/historien inddelt i storperioder af astronomisk bestemte antal rækker af år – en ide, som nævnt, var kendt ligeledes i den vestlige verden allerede i oldtiden.

*Mayaernes fremstilling af en solformørkelse:
Solen bliver slugt.*

Cyklus og symmetrier

De gamle mayaer opstillede astrologiske varsler ud fra symmetrier i tid, emner og cykliske hændelser. Hos mayaerne er 21. december 2012 ikke verdens ende, men afslutningen på en kæmpecyklus helt fra 13. august 3114 f.Kr. Straks den efterfølgende dag starter en ny cyklus.

Vejrfænomenet El Niño, der i årene frem mod år 2000 hærgede kloden ekstremt, især fra 1997 til 1998, er af nutidens dommedagsprofeter udpeget som et tegn på "de sidste tiders komme". Men El Niño er omtalt i dagbøger fra Perus spanske erobrere i 1500-tallet, og sporene af dens genkomst kan måles i dybe aflejringer i bunden af gletchersøer.

Ifølge tidsskriftet *Science*¹ kan El Niño følges som cyklisk fænomen mindst 15.000 år tilbage. Heraf med fra to til otte års interval i de sidste 5.000 år. Der spores dog en anelse uregelmæssighed efter store fældninger af regnskoven, der indvirker på klimareguleringen.

¹ 22.01.1999

Maya-kalender"skema".

Hopiernes varsler

Et af Nordamerikas ældste indianersamfund, hopier, har værnet om deres ældgamle klippe-inskriptioner. Heri kan der læses varsler, bl.a. om verden efter "den store krig", hvor "onde magter misbrugte soltegnet". Dvs. Nazityskland med hagekorset (vendte forkert i forhold til i de ældre traditioner) og Japan, hvis national(krigs)flag ligeledes viste et gammelt soltegn.

Hopi-varslet siger, ifølge hopierne selv, at i den periode efter 2. verdenskrig har mennesket en sidste chance til at bringe naturen og verden mere i balance og at blive bevidst om det i stedet for at fungere "dum-mekanisk". For ellers vil vi inde i den ny tidsalder snart køre i et forkert spor, hvor der ikke kan standses, og som fører mod afgrunden. Varslet ses heri at indebære muligheder for alternative udfald, hvis de nulevende generationer lytter og skifter retning.

*Nostradamus henlagde flere af sine profetier
til at foregå på nogle tidspunkter,
der relaterede til bestemte planetcykler.*

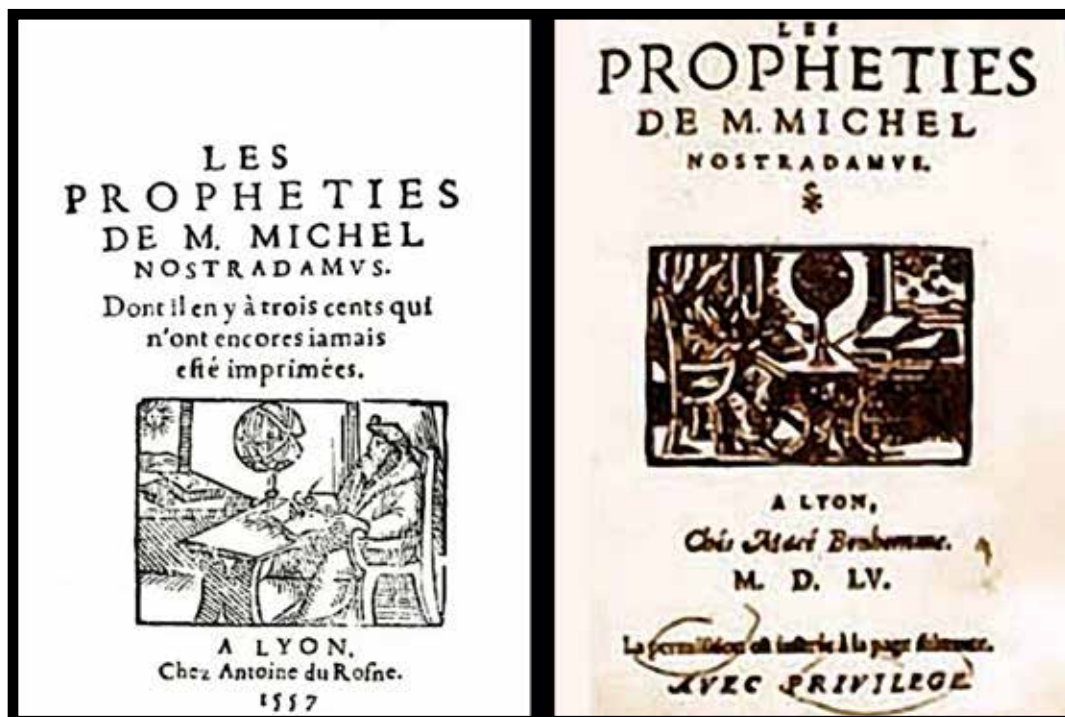
Tidsalderskræk?

Tidsaldre og årtusindskifte har altid fascineret, skønt det ofte var frygt for "de sidste tider", der dominerede billedet. Det store kirkemøde i Nikæa i 325 blev indledt med oplæsning af Vergils digt "Ekloge 4", der bl.a. omhandler de store astronomisk-cykliske tidsaldre.

Ved usædvanlige astronomiske hændelser ses gennem tiderne dommedagsprofeter optræde – ofte med citater fra Bibelens "Johannes' Åbenbaring". F.eks. om at der vil komme "3 dages mørke", at skrækkelige ting vil indtræffe, ligesom undere vil ske. Lignende hysteri florerede vildt tidligt i middelalderen, især i år 999 umiddelbart før det første årtusindskifte.

Især hæftede man sig ved Åbenbaringens/Apokalypsens vers (20,7) om, hvad der skulle ske tusinde år efter Jesu fødsel: "Når de tusinde år er til ende, skal Satan

blive løsladt af sit fængsel". Men dette var altså blevet varslet til at indtræffe for tusinde år siden – alligevel ses det lige før år 2000 ukritisk anvendt som et udsagn om dette årtusindskifte.

*Nostradamus' bøger med hans profetier
(th.: 1555, & tv.: udg. hos Antoine du Rosne, Lyon, 3.nov.1557)*

Tidsaldre og årtusindeskifte

Det er gennem tiderne set, at omtale af ulykker er blevet udnyttet på lignende måde, som når nogen viderebringer sladder, der let kan overskygge en almen kendt etik vedrørende ikke at indgive sine medmennesker angst. Skønt de mange gange indvarslede "sidste tider" ved det foregående årtusindskifte aldrig viste sig, forsvandt selve varslet herom ikke helt ud af offentlighedens hukommelse. Dette gav grundlag for en "dommedags-flyttedag".

For da dommedag ikke indtraf på det forventede tidspunkt, greb man til et regnestykke baseret på ældre tradition. Man sagde, at når verden blev skabt på seks dage, skulle den opløses igen i en præcis lige så lang periode. Dvs. en spejlvendt cyklus. Men idet, med Bibelens ord, at "en dag er for Herren, som tusinde år er for mennesket", skulle det svare til 6.000 år: Således mente tilhængere af disse ideer, at der var 4.000 år fra verdens skabelse og frem til Jesus, og derefter kun 2.000 tilbage til verdens ende. Hvorfor dommedag nu blev flyttet dertil.

Der er som nævnt ved år 2000 ekstraordinært sammenfald mellem et skifte af en astrologisk tidsalder (platonisk årscyklus, i gennemsnit 2.160 år) og af et årtusindskifte. Dette anses af nogle dommedagsprofeter for verdens ende ud fra ovennævnte regnestykke, der samlet viser 6.000 år. Derfor blev der noget ekstra at lægge i tolkningen og udsprede tunge budskaber om.

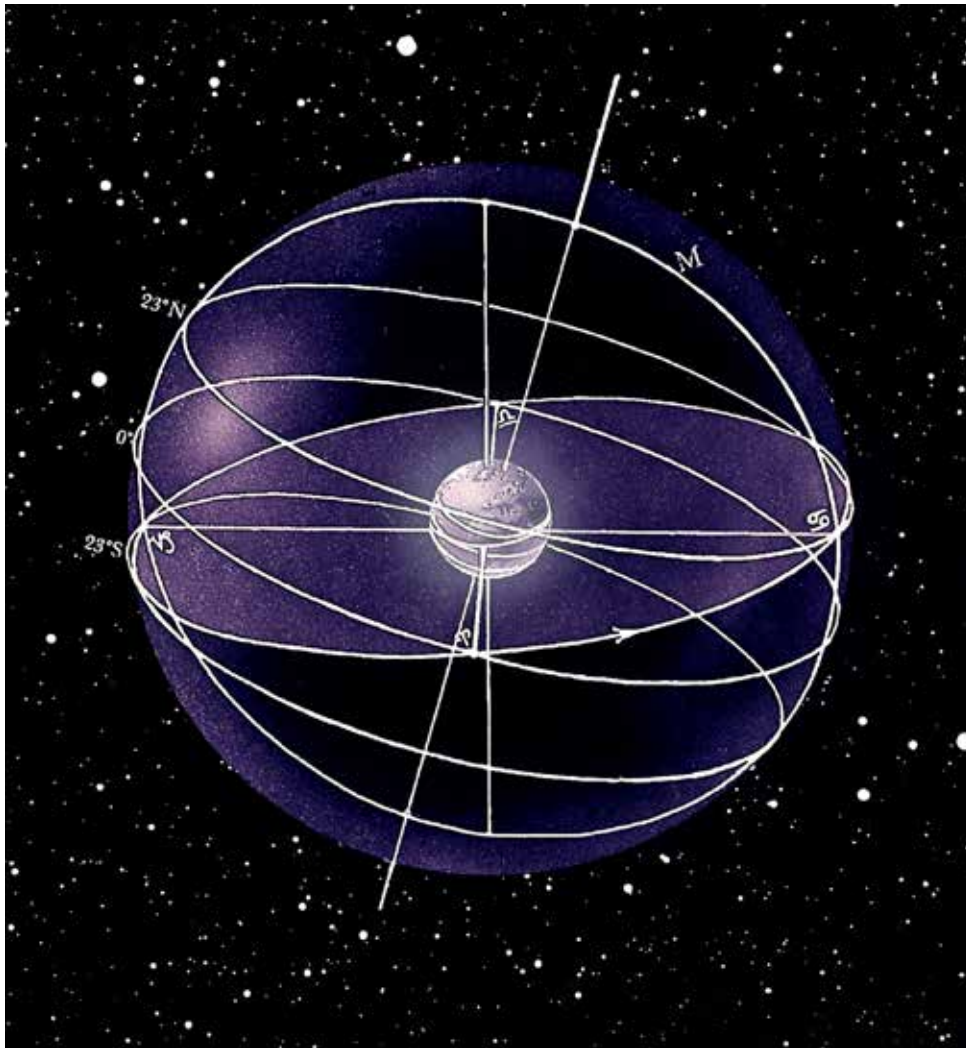

Akseforveksling

Blandt dommedagsprofeterne synes nogle at have forvekslet "magnetpolaksen" med Jordens akse og har fortalt herom, at Jordens akse vil vende!

Og her ses yderligere forvekslet, at Jordens akse skifter plads, hvad den dog hele tiden gør, i et uhyre langsomt forløb på kun 50 buesekunder/år. Akse-retningens fortløbende ændring bevirker, at også forårspunktet flyttes (altid "baglæns") og ved årtusindskiftet når en position ud for Vandbærerens stjerner. Heraf begrebet Vandbærerens tidsalder.

Derved kan ændringen af Jordens akse retning aflæses som et skifte til Vandbærerens tidsalder. Men dette er ikke det samme som indholdet i de uhyrlige proklamationer, der fra tid til anden publiceres med næsten komiske misforståelser, som f.eks. "ved den ny tidsalder vil Jordens akse vende rundt, op og ned, hvorved vi får voldsomme katastrofer".

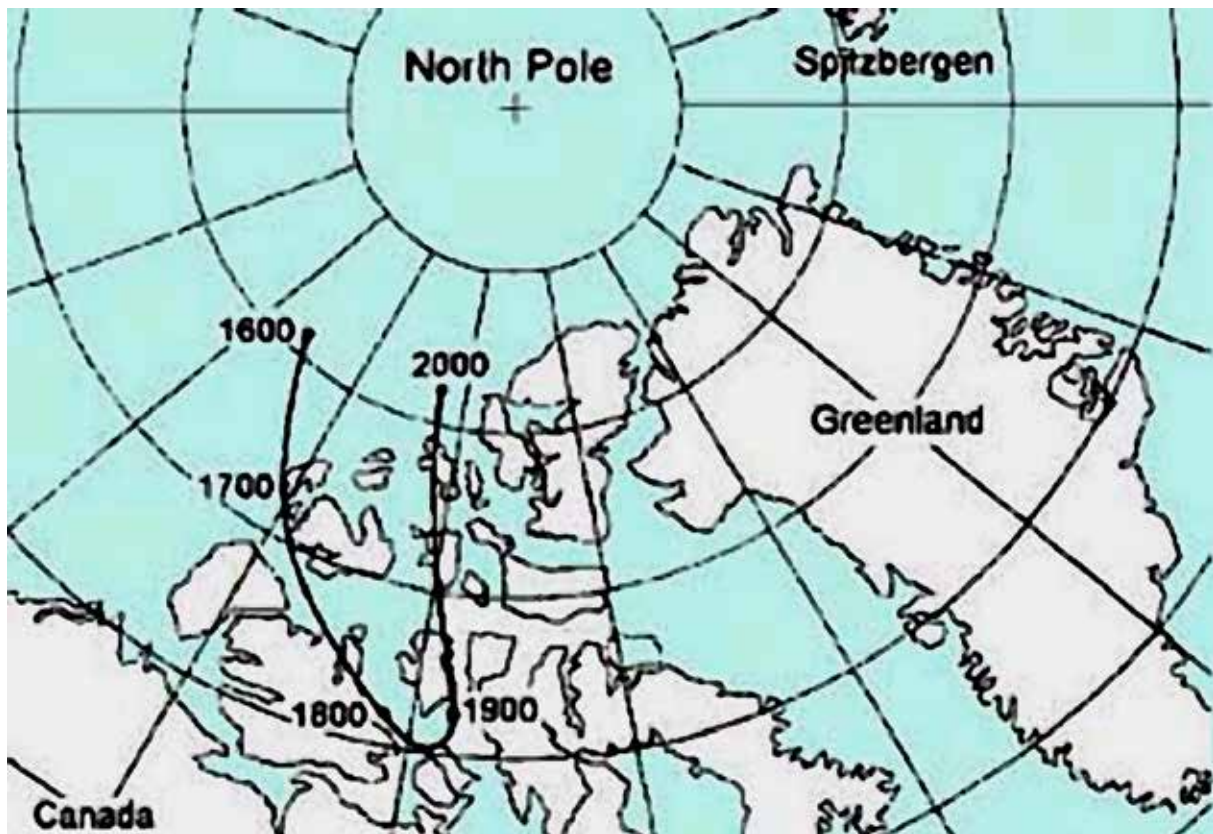
Op gennem historien har vores smukke klode været genstand for utallige profetier om ulykke og undergang.

Magnetisk dommedag?

Den magnetiske nordpol, der lå nogenlunde stille på sin position i det nordlige Canada, begyndte sidst i 1800-tallet at bevæge sig mere nordpå – og efter 1970 med en voksende hastighed, foreløbig vekslende fra 10 op til 20 km om året; nogle forskere har endda talt om en risiko for polvending efter årtusindskiftet.

Magnetstyrken svinger normalt en smule og har været lidt aftagende i de seneste år. Magnetstyrken vil – men kun hvis der foregår en polvending – i selve vendefasen aftage i en uhyre stor skala og følgelig mindske sin beskyttende effekt imod skadelig kosmisk stråling. Teknisk set tyder intet på, at det er forestående.

Et skrækbillede af dette er set modvirket på det lettere plan. Efter samme princip, som man ønsker at begrænse CO2-udslip ved at beskatte energiforbrug, er det spøgefuldt blevet foreslået at beskatte folks køb af magneter for at undgå, at "et overtal af disse ikke skal medvirke til at forøge presset imod polbalancen".

Den magnetiske nordpols bevægelser har øget farten især de sidste 50 år.

Dækningsløse checks

I millenium-panikken ses velkendte elementer. I 1499 udgav astronomen Johannes Stöffler i Tübingen en almanak med planetpositioner for de følgende 33 år. Han skrev en note ved år 1524 om, at her ville de fleste planeter samles i en klump (konjunktion) i Fiskenes tegn, og man kunne forvente voldsomme skybrud med katastrofale oversvømmelser på verdensplan.

Alene i de første 25 år efter 1499 kendes ikke mindre end 133 bøger og flyveblade på mange sprog, lige fra polsk til portugisisk: De handler om de rædsler, alle skulle gennemleve i den anledning. Folk solgte hus og jord, flygtede op i bjergene, nogle forsøgte endda at bygge en Noahs ark. Men 1524 blev det mest tørre år i lange tider.

Op gennem tiderne, når der ventedes særlige astronomiske fænomener, kunne lignende reaktioner forekomme, skønt ikke i nævnte omfang. Men så sent som i 1910, da Halleys komet ankom, var der heller ingen grænser for udstedelsen af katastrofevarsler, og kvaksalvere benyttede lejligheden til at sælge kometpiller "mod kometens skadelige virkninger".

Sidste gang en større ansamling med næsten alle planeterne på en gang i en klump, nu ved en solformørkelse i Vandbærerens tegn, i kæmpe konjunktionen i februar 1962, var der stadig ingen grænser for de dårlige varsler. Vatikanets radiostation KNX måtte berolige i februar 1962. Også *Time Magazine* publicerede – i januar og februar – 2 artikler om panikken. I Indien måtte præsident Nehru berolige. I Sikhim blev kongens bryllup udskudt 1 år. Skræmte mennesker i USA købte lagre af konserves og hytter i bjergene for at overleve katastrofen. Plattenslagere iblandt

dem betalte med dækningsløse checks og mente, at når katastrofen slog igennem, var bankerne næppe i stand til at foretage inkasso-opkrævning hos udstederne.

*En ophobning af planeter i Fiskenes tegn i 1524
gav anledning til forudsigelser om voldsomme skybrud
med katastrofale oversvømmelser på verdensplan.
Men 1524 blev det mest tørre år i lange tider.
(Pennetegning i et spansk manuskript fra samtiden).*

Computersvigt ved Jesu genkomst?

Ligeledes i årene op til tidsalderskiftet ved 2000 ses talrige religiøse sekter i gang med at forberedte sig på verdens undergang. Men hvis der ved årtusindskiftet skulle være tale om Jesu genkomst, hvad ikke så få talte om, så glemte man, at Jesus er født mindst 4 år før vor tidsregning, når han er født på kong Herodes tid, idet denne konge døde i påsken år 4 f.Kr. Ved denne konsekvens skulle Jesu genkomst altså have været i gang allerede fra før 1996, mens "medierne havde kigget den anden vej"?

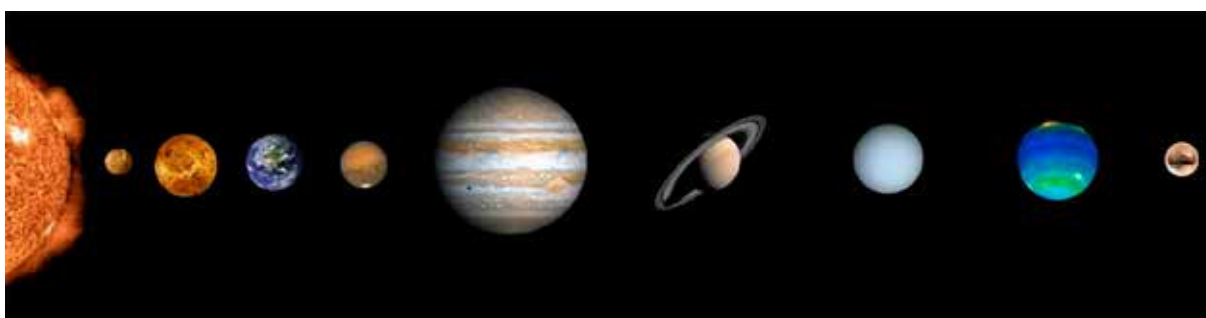
Det er hændt, at sektforstandere og kultledere har fyldt deres tilhængere med angst for det nye, der skal komme. Hos nogle ville ufoer hente de udvalgte, i visse tilfælde "vil kun ikke-rygere kunne tåle at få adgang", etc., etc. Andre gik i gang med hamstrings. Atter andre udråbte vejrets opførsel som bekræftelse på de varslede forestående ulykker.

På Internettet findes utallige websider om millenium-rædsler. Psykologer talte om forøget tilstrømning af patienter med "millenium-mani", tidsalderstress. Og en frygt for samfundets vitale computers svigt ved deres indbyggede år-2000-problem (basisprogram med for få cifre), der måske udløste miljøkatastrofer og måske ukontrollerede russiske atommissiler. Der udsendtes videobånd, der demonstrerer, hvordan man rustet sig til det store årtusindkaos.

Ny tidsalder – gammel ide

Jorden og dens befolkning bliver periodisk ramt af epidemier samt af naturkatastrofer eller temporært omslag i klima, det glemmes hyppigt; f.eks. var det snestorm da Alexander den Store indtog Babylon. Og i større målestok: Cykliske destruktive hændelser på Jorden er allerede foregået flere gange – og vil ske igen. Dette er et koncept, der kendtes ikke alene hos de gamle grækere som Heraklit, Aristarchos og Hesiod – men også hos hinduer, buddhister og persiske zoroaster-tilhængere, hvor ideen om verdens ende/omvæltning indgår som en del af deres lære; og den kendes ligeledes i den nordiske mytologi som ragnarok eller Vølvens spådom.

I disse beretninger og traditioner findes den store omvæltning, langt ude i fremtiden, fremlagt undertiden i mere mytisk form, men mindre hysterisk. Det kan siges både som alvor og joke: "Det eneste, der er permanent, er ændringer". Men det hører med, at ændringer synes at koncentrere sig mere i visse perioder frem for andre.

Konstrueret billede af en stor planetkonjunktion.

Edgar Cayce om år 2000

Edgar Cayce (1877-1945) var kendt som en af 1900-tallets største clairvoyante personligheder. Blandt hans mere end 14.000 nedskrevne forudsigelser handler flere om årtusindskiftet – i 1930'erne sagde han en del om naturkatastrofer omkring år 2000: Ekstremt stærke jordskælv i USA's vestkyststater, forbundet med store oversvømmelser i Japan og ændringer i Europas geografi. New York vil i en proces være delvis ødelagt, når han ifølge eget udsagn "lader sig genføde" omkring år 2100; mens det forsvundne Atlantis vil dukke op af havbunden.

Herom har pressen udskreget de mest voldsomme ting – i dén forretning ses det positive ofte som uinteressant, mens en dårlig nyhed er en god nyhed. Det synes at have delvis overskygget, at andre clairvoyante personer længe efter Cayces død omtaler visioner med "ændringer i fremtidens mønster" – f.eks. et andet landkort end det, der blot er præget af kæmpemæssige oversvømmelser samt andre fredeligere alternativer til ikke mindst Edgar Cayces scenario.

Clairvoyance og fejlprocent

Endnu flere berømte clairvoyante har givet bud på det ny årtusinde. Nogle har på andre områder flere gange i træk fremsat forudsigelser, der efter manges indtryk omtales at kunne betragtes som at gå rimeligt "i opfyldelse" – og har så dertil fremsat andre detaljerede fremtidssyn, der hverken på tidspunktet eller senere "gik i opfyldelse" i praksis.

En clairvoyant amerikaner Gordon-Michael Scallion hævdede at forudse jordskælv og vejrændringer af sjælden størrelse, der baner vej for – permanente – oversvømmelser, men i langsomt tempo. Han så det forbundet med ændring af Jordens magnetisme eller magnetfelt. Gordon-Michael Scallion hævdede at se, at det kunne "ændre vores biologiske cellestruktur" (gøres mere modstandsdygtig). Han sagde endvidere, at det vil mærkes på flere planer, idet – som også andre tidligere har hævdet – mennesket samtidig spirituelt "tager et kæmpespring".

Det sidste kan i modsætning til dommedagsprofeterne siges at være i den positive afdeling. Men der er ikke så få eksempler på, at forudsagte hændelser kan være endt med at blive realiseret i form af et andet, mindre ventet resultat. Med den ovenfor antydende "fejlprocent" kan såkaldt clairvoyante prognoser være svære at forholde sig til.

Arthur C. Clarke og år 2001 – en udvidelse

Flere såkaldte profetier om nutiden dukkede frem, netop som computerværktøjet blev opfundet og udbredt i 1980-90'erne. Dette sceneri er foregrebet i science fiction-forfatteren Arthur C. Clarkes novelle *The Sentinent*, som han senere udvidet til bogen og filmen med titlen "2001": På Månen er der i krateret Clavius (der passende netop betyder 'nøgle') gjort fund af en sort, kunstig monolit ("stor stenstøtte"), der først kan tænde for et indbygget signal, når det er relevant. Nemlig den dag jordboernes udvikling er nået så vidt, at de i det hele taget kan komme op på Månen og blive konfronteret med denne genstand og begynde at få en slags forståelse om en virkelig større verden.

Clarke har i sine bøger forudsagt vigtige opfindelser længe før, at nogen overhovedet havde udtænkt de pågældende ideer; mest berømt er hans opfindelse af kommunikationssatellitter. De fremkom i 1962 – han beskrev dem i 1945. Og han kan bruge koder – i "2001" findes der ombord på et rumskib en kæmpecomputer, der "dum-mekanisk" forsøger at udrydde mandskabet. Dens navn er HAL, som Clarke skabte ved at rykke alfabetets bogstaver en plads baglæns i rækken (c = b; b = a; etc.). Computeren HAL er her et anagram for IBM.

Han bruger netop årstallene 2001 og 2010 (en efterfølgende bog/film) for forløbets afgørende begivenheder ved starten til en ny tid, rumfase, for menneskeheden, en ekspansion. Den forudsigende novelle om år "2001" skrev han allerede i 1948. Han afskyr varslers og beretninger om møder med ufo-folk. Dog skrev han i 1953 sci-fi-bogen *Ud af Barndommen*, om at mennesket, hjulpet af rumfolk, træder ind i en ny tidsalder omkring år 2000, en ny æra.

*En sort monolit som Arthur C. Clarke
lod jordiske astronauter møde.*

Mennesket i ny situation

Netop et så stærkt træk i Jorden fra himmellegemernes samlede gruppe, der som nævnt forekom i 1962, hvor Sol og Måne med op til 99 procent af trækket, medvirker til mærkbar ravage på Jorden – i form af ekstremt højvande og indirekte af stormflod og orkaner. Blandt kæmpeskader i 1962 blev dele af Hamburg katastrofalt oversvømmet, helt usædvanligt, med vand højt op i gaderne. Men tale om "de sidste tider", "verdensomvæltning" etc. er galskab.

En Nostradamus-fortolker, den svejtsiske astrolog E. Krafft, blev i 2. verdenskrigs første år benyttet af Hitler gennem folk fra dennes stab, inden Krafft faldt i unåde og endte sine dage i en KZ-lejr. – Netop Nostradamus' kryptiske varsler var gennem århundreder blevet tolket skræmmende – på hver sin måde alt efter graden af hysteri hos fortolkeren. Det viser sig så, at hvad angår Nostradamus' konkret angivne årstal 1999, kunne ideer om særligt skrækkelige hændelser i det år for længst have været demonteret, om man havde gjort sig den ulejlighed at tyde, hvad han ud fra sin også astronomisk-astrologiske baggrund egentlig sagde.

Det er evident, at nutiden på afgørende punkter adskiller sig uendeligt meget fra tidligere, de mange tusinde år tilbage, på grund af den nye teknik og viden – men også sårbarheden i en anden form. Hvad der er sket, opfundet og udbredt i de senere år, revolutionerer alt som er hændt tidligere i historien.

Herved befinder menneskeheden og dens kultur sig i en helt ny situation. Og i den forstand vil en ny tidsalder sagtens kunne opfattes som på vej til at slå stærkt igen-

nem – og herunder også med udvikling af midler til at mildne eller evt. at kunne afbøje eventuelle katastrofer.

Nostradamus

--oo0oo--

Ove von Spaeth

Copyright © 1998

Uafhængig historisk forsker – www.moses-egypt.net
– enkelte dele af oplysningerne er fra Ove von Spaeths bog
"Den Hemmelige Religion",
som er bind 4. i hans bogserie: "Attentatet på Moses".

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk